

Het is het leven maar. We komen er allemaal doorheen.

We bereiken het eindpunt niet allemaal in dezelfde staat. Sommigen raken onderweg hun benen of ogen kwijt, als gevolg van een ongeluk of een ruzie, terwijl anderen vrolijk door het leven huppelen, met als enige zorg of hun haar wel goed zit.

Ik had beide benen en ogen nog, en mijn haar zat zo-
waar goed, toen ik die woensdagochtend aan het eind van januari opstond. Als ik in de daaropvolgende zestien uur alleen mijn haar en verder niets kwijtraakte, zou ik dat als een overwinning beschouwen, zelfs als het me een paar tanden zou kosten.

Toen ik de rolgordijnen optrok, zag ik dat er een grijs, aaneengesloten wolkendek boven het land hing. Er stond geen zuchtje wind, maar het leek of er een weersomslag op komst was.

Op de radio hoorde ik dat er die nacht in Ohio een vliegtuig was neergestort en dat het ongeluk honderden doden had geëist. De enige die de ramp had overleefd, was een baby van tien maanden, die geen schrammetje had opgelopen en op een gehavende vliegtuigstoel tussen het verschroeide, verwrongen puin was gevonden.

Die ochtend kropen de golven onder een dreigende lucht uitgeput op het strand. De Stille Oceaan was grijs, vol inktzwarte schaduwten, alsof er onder het oppervlak geheimzinnige zeemonsters zwommen.

Ik was die nacht twee keer wakker geschrokken, omdat ik droomde dat de golven rood waren gekleurd en de zee een angstaanjagende, pulserende gloed uitstraalde. Dat is misschien niet de ergste nachtmerrie die je je kunt voorstellen, maar het probleem is dat die dromen van me soms uitkomen en dat daarbij dan slachtoffers kunnen vallen.

Ik maakte een ontbijtje voor mijn werkgever klaar. Op de radio vertelde de nieuwslezer dat de jihadstrijders die de vorige dag op de Middellandse Zee een cruiseschip hadden gekaapt, enkele passagiers hadden onthoofd.

Jaren geleden heb ik besloten niet meer naar het journaal te kijken. Ik kon wel tegen de berichten op zich, maar vaak lieten de beelden me niet los.

Omdat Hutch aan slapeloosheid leed en pas tegen zonsopgang naar bed ging, ontbeet hij midden op de dag. Ik kreeg goed betaald, en hij was altijd heel vriendelijk, zodat je mij niet hoorde klagen.

Hutch at altijd in de eetkamer, met de gordijnen dicht, zodat er geen straaltje zonlicht naar binnen viel. Vaak keek hij tijdens zijn ontbijt naar een film, en hij zat dan nog aan de koffie wanneer de aftiteling over het scherm rolde. Die dag keek hij naar Carole Lombard en John Barrymore in *Twentieth Century*. Hutch was achtentachtig en was opgegroeid met de stomme film, in een tijdperk waarin Lillian Gish en Rudolph Valentino op het witte doek schitterden. Later was Hutch zelf ook gaan acteren, en met succes. Hij dacht niet zozeer in woorden als in beelden en leefde in een fantasiewereld.

Naast zijn bord stond een fles Purell-reinigingsgel. Hutch greep er veelvuldig naar, niet alleen voor en na het eten, maar ook minstens twee keer tussendoor. Net als de meeste Amerikanen in dit eerste decennium van het nieuwe millennium was Hutch bang voor van alles en nog wat, behalve voor de dingen waar hij met reden bang voor zou moeten zijn.

Wanneer nieuwszenders bij uitzondering niets te melden hadden over moordzuchtige, door drank en drugs be-nevelde of anderszins van hun verstandelijke vermogens beroofde beroemdheden – wat hooguit twee keer per jaar voorkwam – kwamen ze met sensationele reportages over zeldzame, vleesetende bacteriën. Als een gevolg hiervan had Hutch een angst voor deze mensonvriendelijke microbes ontwikkeld. Zo nu en dan ging hij als een verbit-terde figuur uit een verhaal van Poe in zijn werkkamer zijn lot zitten overdenken, de onontkoombare weg van alle vlees en de onstilbare honger van zijn microscopisch klei-ne vijand.

Hij was vooral bang dat zijn neus letterlijk zou worden weggevreten. Vroeger was hij beroemd geweest. Hoewel de tand des tijds hem niet met rust had gelaten, ging hij nog steeds prat op zijn uiterlijk.

Ik had een paar films uit de jaren veertig en vijftig ge-zien met Lawrence Hutchison in de hoofdrol. Op het scherm had hij altijd alle aandacht naar zich toegetrokken. Tegenwoordig was Hutch als acteur wat in de vergetelheid geraakt, omdat hij al vijftig jaar niet meer voor de camera had gestaan, maar als kinderboekenschrijver genoot hij nog steeds enige bekendheid. Zijn boeken gingen over Nib-bles, een konijn dat nergens bang voor was, dit in tegen-stelling tot de schrijver zelf.

Hutch had zijn schaa-pjes op het droge, mede doordat hij een bijna paranoïde wantrouwen koesterde tegen alles wat met beleggen te maken had. Het geld dat hij met zijn films en boeken had verdiend, had hij altijd netjes op de bank gezet. Toch was hij bang dat de olie-prijzen ineens catastrofaal zouden stijgen of dalen en dat hij door de daar-uit voortvloeiende mondiale crisis al zijn geld kwijt zou ra-ken.

Zijn huis keek uit op de boulevard en het strand en lag op een minuut loopafstand van de zee. Door de jaren heen

had hij daar een zekere angst voor ontwikkeld. Hij durfde niet aan de westkant van het huis te slapen, omdat daar het geruis van de golven was te horen. Daarom sliep ik in de grote slaapkamer aan de voorkant. Hutch had de loogerkamer aan de achterkant betrokken.

Ik was nog geen dag in Magic Beach, een maand voordat ik van de rode golven droomde, toen ik als kok bij Hutch in dienst kwam en tevens fungeerde als zijn chauffeur, in die weinig voorkomende gevallen waarin hij eropuit wilde.

Mijn werkervaring in de Pico Mundo Grill kwam me goed van pas. Als je gebakken aardappeltjes kunt maken waarvan iedereen gaat watertanden, als je spek heel knapperig klaar kunt maken zonder dat het zwart wordt, en als je pannenkoeken kunt bakken die romig als pudding zijn en toch zo luchtig dat ze bijna van je bord zweven, dan zit je nooit om een baantje verlegen.

Toen ik die woensdagmiddag om halfvijf de salon betrad, samen met Boo, mijn hond, zag ik dat Hutch met een nors gezicht in zijn lievelingsfauteuil zat en televisiekeek. Hij had het geluid uitgezet.

‘Slecht nieuws, meneer?’

Met zijn donkerbruine stem sprak hij elke lettergreep dreigend uit: ‘Het wordt steeds warmer op Mars.’

‘Maar we zitten niet op Mars.’

‘De opwarming van Mars verloopt in hetzelfde tempo als bij ons.’

‘Was u van plan om naar aanleiding van de opwarming van de aarde naar Mars te verhuizen?’

Hij wees naar de nieuwslezer, die geluidloos zijn lippen bewoog. ‘Dat betekent dat het door de zon komt en dat we er niets aan kunnen doen. Helemaal niets.’

‘Nou, meneer, u kunt altijd nog naar Jupiter, of hoe heet die planeet die achter Mars ligt.’

In zijn heldere, grijze ogen lag een vastberaden blik die

ik herkende van zijn rollen als onverschrokken advocaat en moedige legerofficier.

‘Soms, jongeman, heb ik het idee dat jij van een andere planeet komt.’

‘Ik kom uit het exotische oord Pico Mundo in Californië, meneer. Als u me voorlopig niet nodig hebt, zou ik graag een ommetje gaan maken.’

Hutch kwam overeind. Hij was een lange, magere man, die zijn hoofd met opgeheven kin vooruitstak, alsof hij in de verte tuurde, een gewoonte die hij misschien had ontwikkeld voordat hij zich aan staar had laten opereren.

‘Een ommetje?’ Fronsend kwam hij naar me toe. ‘In die kleren?’

Ik droeg gympen, een spijkerbroek en een sweatshirt.

Hij had geen enkele last van artritis en liep voor zijn leeftijd nog behoorlijk goed, al verplaatste hij zich altijd erg voorzichtig en bedaard, alsof hij bang was iets te breken. Hij deed me zoals zo vaak denken aan een grote blauwe reiger die door het water waadde.

‘Doe wel een jasje aan, anders krijg je longontsteking.’

‘Zo koud is het vandaag niet,’ verzekerde ik hem.

‘Jongeren denken altijd dat ze onkwetsbaar zijn.’

‘Deze jongere niet, hoor. Eigenlijk verbaast het me dat ik ondertussen nog niet onder de groene zoden ben beland.’

Hij wees op mijn T-shirt, waar MYSTERY TRAIN op stond, en vroeg: ‘Wat mag dat in hemelsnaam betekenen?’

‘Weet ik niet. Ik heb hem bij een kringloopwinkel gekocht.’

‘Ik ben nog nooit in een kringloopwinkel geweest.’

‘Dan hebt u niet veel gemist.’

‘Komen daar alleen mensen die heel arm zijn, of is zuinigheid het criterium?’

‘Kringloopwinkels zijn voor alle rangen en standen toegankelijk, meneer.’

‘Misschien moest ik daar dan ook maar eens een kijkje gaan nemen. Dan kan ik er meteen een uitje van maken.’

‘U zult daar tevergeefs zoeken naar een geest in een fles,’ zei ik, verwijzend naar zijn film *The Antique Shop*.

‘De jeugd van tegenwoordig gelooft vast niet meer in zulke geesten. Hoe is het mogelijk om dit aardse bestaan vol te houden als je nergens in gelooft?’

‘O, maar ik geloof wel in dingen.’

Waar ik in geloofde, kon Lawrence Hutchison nauwelijks boeien; hij hoorde zichzelf veel te graag praten. ‘Ik sta heel open tegenover alle bovennatuurlijke verschijnselen.’

Ik vond het vertederend om te zien hoe hij in zijn eigen wereld opging. Bovendien vond ik het prima dat hij niet zo in me geïnteresseerd was, omdat het anders moeilijker zou zijn geweest om al mijn geheimen voor me te houden.

Hutch zei: ‘Mijn goede vriend Adrian White was getrouwd met een waarzegster die zichzelf Portentia noemde.’

Ik besloot een duit in het anekdotezakje te doen: ‘Ik had vroeger een vriendin, Stormy Llewellyn, met wie ik op de kermis eens een kaartje uit zo’n waarzegmachine heb gehaald.’

‘Portentia had een kristallen bol en sloeg allemaal abracadabra uit, maar Adrian was gek op haar. Hij aanbad haar.’

‘Op dat kaartje stond dat Stormy en ik voor altijd bij elkaar zouden blijven. Dat bleek niet helemaal te kloppen.’

‘Portentia kon tot op de dag en het uur nauwkeurig voorspellen wanneer iemand dood zou gaan.’

‘Bij u ook, meneer?’

‘Bij mij niet, nee. Maar bij Adrian wel. En twee dagen later, op het precieze tijdstip dat ze had aangegeven, schoot ze hem dood.’

‘Ongelofelijk.’

‘Waar gebeurd, dat verzeker ik je.’ Hij tuurde door het

raam dat niet op de zee uitkeek en waar dan ook geen gordijnen voor hingen. ‘Wat voor weer is het, jongen? Denk je dat er een tsunami op komst is?’

‘Volgens mij hebben tsunami’s niets met het weer te maken.’

‘Ik voel het gewoon. Houd de zee tijdens je wandeling goed in de gaten.’

Als een ooievaar beende hij de salon uit en liep door de gang en de keuken naar de achterkant van het huis.

Ik verliet het pand via de voordeur. Boo was me al voorgedaan en stond in de omheinde voortuin te wachten. Tegen het witte latwerk van het boogvormig poortje groeide parse bougainville. Ondanks het feit dat het winter was, stond de plant in bloei.

Ik deed het hekje achter me dicht; Boo liep er dwars doorheen. Ik bleef staan om de verfrissende zeelucht op te snuiven.

Toen ik een paar maanden in St. Bartholomew’s Abbey had gelogeed, in de hoge bergen van de Sierra, om weer grip op mijn vreemde leven te krijgen en mijn avonturen te verwerken, had ik verwacht dat ik met kerst wel weer naar Pico Mundo terug zou kunnen gaan. Ik werd hier echter naartoe gestuurd, zonder dat de reden me duidelijk was. En nog steeds kende ik die reden niet.

Mijn gave, of vloek, gaat verder dan de voorspellende dromen die ik zo nu en dan heb. Zo word ik geleid door mijn onontkoombare intuïtie en beland ik vaak in oorden die ik zelf nooit zou uitzoeken. Wat ik daar moet, blijkt dan pas veel later.

Boo en ik liepen in noordelijke richting. De boulevard die over een afstand van vijf kilometer langs het strand liep, was van beton gemaakt. Toch heette het ‘het Houtpad’. Woorden zijn niet meer wat ze geweest zijn. Voor leningen die mensen in hun wanhoop afsluiten en waarover ze een exorbitante rente moeten betalen, wordt tegenwoor-

dig geadverteerd met de kreet 'tegen een voordelig tarief'. Een derderangs hotel waarin een casino is gevestigd, wordt een 'exclusieve uitgaansgelegenheid' genoemd. En elke mix van onrustig gemonteerde beelden, slechte muziek en een onduidelijk verhaal wordt tegenwoordig 'een avondvullende speelfilm' genoemd.

Boo en ik liepen langs het betonnen Houtpad. Boo was een Duitse herder, een bastaard, helemaal wit, en hij maakte net zo weinig geluid als de maan. Ik was de enige die Boo kon zien, omdat hij een spookhond was.

Ik zie geesten van overledenen die onze wereld om de een of andere reden niet willen verlaten. Het is mijn ervaring dat dieren altijd graag naar een volgend leven overgaan. Boo was een uitzondering. De reden waarom hij niet wilde vertrekken, was mij niet bekend. Overledenen praten niet, en honden ook niet, zodat mijn vierpotige metgezel eigenlijk dubbelop zweeg.

Misschien bleef hij in deze wereld rondhangen omdat hij dacht dat hij me nog eens te hulp zou moeten schieten, als ik in de problemen raakte. Nu zit ik voortdurend tot over mijn nek in de problemen, dus lang te wachten hoefde hij niet.

Nadat we vier straten lang woonhuizen aan onze rechterkant hadden gehad, kwamen we bij winkeltjes, restaurants en het drie verdiepingen hoge Magic Beach-hotel, met zijn witte muren en zijn groengestreepte zonneschermen.

Links van ons ging het strand over in een park. Op deze bewolkte namiddag stonden de palmbomen schaduwloos op het groene gras.

De meeste badgasten hadden zich door het frisse, bewolkte weer laten afschrikken; alle bankjes in het park waren verlaten. Toch voelde ik intuïtief dat ze hier zou zijn, misschien niet in het park maar een eindje de zee in, boven de golven. Ik had haar in mijn rode droom gezien.

De golven rolden traag op het strand, en er stond weinig wind. De palmladeren hingen doodstil neer.

Een brede trap leidde omhoog naar een pier. Omdat Boo een spookhond was, trippelde hij langs de houten treden omhoog zonder enig geluid te maken, en als een geest in opleiding deed ik zo stil mogelijk.

Aan het eind verbreedde de pier zich tot een uitkijplatform, met verrekijkers waar je geld in kon doen als je wilde kijken naar de voorbijvarende boten en de jachthaven, drie kilometer verderop.

De Dame met het Belletje zat op het achterste bankje, met haar gezicht naar de zee. Aan de horizon ging de grijze lucht naadloos over in de rustige zee.

Ik leunde tegen de balustrade en deed net alsof ik gefascineerd werd door het tijdloze spel van de golven. Vanuit mijn ooghoek zag ik dat ze mijn komst blijkbaar niet had opgemerkt, zodat ik mijn hoofd draaide en stiekem naar haar keek. Ze was knap noch lelijk, maar ze was zeker niet alledaags. Hoewel ze geen opvallende gelaatstrekken had en ze erg bleek was, vond ik haar toch fascinerend om naar te kijken.

Ik had geen romantische bedoelingen met haar. Ze had iets mysterieus, en ik vermoedde dat ze zeer bijzondere geheimen met zich meedroeg. Omdat ik nieuwsgierig naar haar werd en het gevoel had dat ze wel een vriend kon gebruiken, ging ik naar haar toe.

Hoewel ik haar in mijn droom had gezien, hoefde dat nog niet te betekenen dat die droom uitkwam. Dus misschien ging ze niet dood.

Ik had haar hier wel vaker gezien. We hadden steeds een paar woorden gewisseld, voornamelijk opmerkingen over het weer. Omdat ze praatte, wist ik dat ze niet dood was. Soms merk ik pas dat ik met een geest te maken heb wanneer die in het niets oplost of door een muur loopt. Of soms, wanneer het om mensen gaat die vermoord zijn

en willen dat hun moordenaars berecht worden, verschijnen ze in toegetakelde toestand vanuit het niets. Wanneer ik een man tegenkom wiens gezicht door een kogel uit elkaar is gereten, of een vrouw die haar bebloede hoofd in haar hand houdt, is het me net als ieder ander onmiddellijk duidelijk dat het om een geestverschijning gaat.

In mijn laatste droom stond ik aan zee, terwijl apocalyptische lichtbundels als slangen over het strand gleden. Uit de pulserende zee was een lichtgevend monster gerezen, en de bewolkte hemel was rood en oranje gekleurd, alsof de lucht in brand stond.

De Dame met het Belletje hing in die droom boven de golven en zweefde naar me toe, haar armen voor haar borst gevouwen, en met gesloten ogen. Toen ze dichtbij was, deed ze haar ogen open, en in haar ogen zag ik de weerspiegeling van wat er achter me gebeurde.

Twee keer was ik daardoor wakker geschrokken, en beide keren kon ik me niet herinneren wat ik in haar ogen gezien had.

Ik liep bij de balustrade weg en ging naast haar zitten. Het was een bankje voor vier personen; we zaten ieder aan een uiteinde.

Boo ging voor me op de houten pier liggen en legde zijn kin op mijn schoenen. Ik voelde het gewicht van zijn kop op mijn voeten drukken.

Wanneer ik een geest aanraak, of het nu een hond of een mens is, voel ik iets concreets en warm. Geesten voelen niet koud aan en stinken ook niet.

De Dame met het Belletje tuurde nog steeds naar de horizon en zei niets. Ze droeg witte hardloopschoenen, een donkergrijze broek en een wijde roze sweater met lange mouwen waar ze haar handen in teruggetrokken had.

Omdat ze tenger van postuur was, was het in een oogopslag duidelijk dat ze in verwachting was. Ondanks de

ruimzittende sweater zag ik dat ze ongeveer zeven maanden zwanger was.

Ik had haar nooit in het gezelschap van een man gezien.

Om haar hals droeg ze het hangertje waarnaar ik haar vernoemd had. Aan een zilveren kettinkje hing een glimmend zilveren belletje, zo groot als een vingerhoed. Dit eenvoudige sieraad was het enige wat glans had op deze bewolkte dag.

Ik schatte haar op achttien, drie jaar jonger dan ik. Doordat ze zo tener was, had ze iets meisjesachtigs. Toch zou ik haar nooit het Meisje met het Belletje hebben genoemd. Door haar waardige uitstraling en haar rustige voorkomen was ze duidelijk een dame.

‘Wat is het stil, hè?’ zei ik.

‘Er is storm op komst.’ Haar zachte stem klonk als een briesje dat de pluïsjes van een paardenbloem laat zweven. ‘Door het voorafgaande hogedrukgebied gaan de wind en de golven liggen.’

‘Ben je meteoroloog?’

Ze had een heerlijke glimlach, die totaal niet veroordelend of onecht was. ‘Ik ben gewoon een meisje dat te veel nadenkt.’

‘Ik ben Odd Thomas.’

‘Klopt.’

Eigenlijk verwachtte ik een uitleg te moeten geven waarom mijn ouders me zo’n rare naam hadden gegeven, iets wat ik al talloze keren had gedaan. Ik was dan ook verbaasd en enigszins teleurgesteld dat ze helemaal niet om een verklaring vroeg.

‘Wist je al hoe ik heette?’ vroeg ik.

‘Jij weet toch ook hoe ik heet?’

‘Helemaal niet.’

‘Ik ben Annamaria,’ zei ze. ‘Aan elkaar, één woord. Je zou er vanzelf achter zijn gekomen.’

Enigszins in verwarring gebracht zei ik: ‘We hebben el-

kaar wel eens gesproken, maar volgens mij hebben we ons nooit voorgesteld.’

Glimlachend schudde ze haar hoofd.

Een witte stip beschreef een boog langs het troosteloze wolkendek: een zeemeeuw die in de schemering het land opzocht.

Annamaria trok de lange mouwen van haar sweater omhoog, zodat haar sierlijke handen tevoorschijn kwamen. In haar rechterhand hield ze een doorschijnende groene steen ter grootte van een flinke druif.

‘Is dat een edelsteen?’ vroeg ik.

‘Zeeglas. Een stukje glas van een fles dat met het water is meegevoerd, de hele wereld over, waardoor alle scherpe randjes zijn afgesleten. Ik heb het op het strand gevonden.’ Ze draaide de steen tussen haar ranke vingers om en om. ‘Wat zou dit te betekenen hebben, denk je?’

‘Moet het per se iets te betekenen hebben?’

‘Alle zandkorreltjes zijn door de zee zo glad als een babyhuidje geworden. Toen de golven zich terugtrokken, was het net of dit stukje glas zich als een groen oog opende.’

Het gekrijs van vogels sneed door de lucht. Toen ik opkeek, zag ik drie meeuwen, die opvlogen en in de richting van het land zweefden. Hun kabaal deed vermoeden dat we gezelschap kregen. Er klonken voetstappen op de pier achter ons. Drie mannen van achter in de twintig liepen naar het noordelijke deel van het platform en tuurden naar de jachthaven in de verte.

Twee van hen, gekleed in een kakibroek en een gewatteerde jas, waren ogenschijnlijk broers: ze hadden allebei rood haar, sproeten en flaporen, als handvatten aan een bierpul.

De twee keken in onze richting, met zo’n harde blik en zulke kille ogen dat ik bijna zou denken dat het kwade geesten waren als ik hun voetstappen niet had gehoord.

Een van de twee loerde met een valse grijns naar Anna-

maria. Hij had verkleurde, verbrokkelde tanden, kenmerkend voor zware methamfetaminegebruikers.

Ik begon me in het bijzijn van het sproetige duo wat ongemakkelijk te voelen, maar het was de derde man die me nog het meest op mijn zenuwen werkte. Hij stak met zijn bijna twee meter lange gestalte een halve kop boven zijn kompanen uit en was zo gespierd dat ik vermoedde dat hij steroïdeninjecties nam. De man leek geen last te hebben van de kou, want hij droeg hardloopschoenen zonder sokken, een witte korte broek, en een hawaishirt met een bloemmotief erop.

Toen de broers iets tegen de kleerkast zeiden, keek hij in onze richting. Je zou hem knap kunnen noemen als je op cro-magnontypes valt, maar zijn ogen waren net zo gelig als zijn sikje.

De aandacht die hij ons schonk, was geheel onverdiend. Annamaria was een onopvallende zwangere vrouw, en ik was gewoon een snelbuffetkok die in zijn leven zo veel geluk had gehad dat hij de leeftijd van eenentwintig had bereikt zonder een been, een oog of zijn haar te verliezen.

In een verwrongen geest gaan boosaardigheid en een paranoïde inslag vaak hand in hand. Mensen die niet deugen, vertrouwen anderen voor geen cent, omdat ze weten tot welk verraad ze zelf in staat zijn.

Nadat hij langdurig met een wantrouwende blik onze kant op had gekeken, richtte hij zijn aandacht weer op de jachthaven in het noorden, net als zijn metgezellen, maar ik verwachtte niet dat ze ons vanaf nu met rust zouden laten.

Over een halfuur zou het donker zijn. Maar omdat het zo bewolkt was, leek het nu al te schemeren. De lantaarnpalen op de pier gingen automatisch aan, maar vanuit het niets was een dunne mist op komen zetten, waardoor het zicht nog slechter werd.

Boo kwam overeind en bevestigde mijn voorgevoelens:

zijn nekharen stonden recht overeind, hij legde zijn oren plat op zijn kop en keek dreigend in de richting van de reus.

‘We kunnen maar beter opstappen,’ zei ik tegen Annamaria.

‘Ken je die mannen?’

‘Nee, maar hun soort ken ik wel.’

Ze ging staan, omsloot de groene glazen druif met haar rechterhand en trok beide handen terug in de mouwen van haar sweater.

Ze straalde een zekere kracht uit maar had ook iets onschuldigs, iets kwetsbaars, als een in de steek gelaten kind. Kwetsbaarheid was iets waar de drie mannen een speciale neus voor hadden, zoals wolven op grote afstand konijntjes kunnen ruiken.

Mensen die niet deugen, gaan elkaar vaak te lijf en richten elkaar te gronde, maar ook kiezen ze graag onschuldige slachtoffers uit, mensen die nog een zekere puurheid bezitten. Dergelijke ongure types leven van geweld en kicken op het kapotmaken van alles wat goed is.

Toen ik met Annamaria over de pier terugliep, merkte ik tot mijn ontsteltenis dat er verder niemand te zien was. Meestal zaten hier rond deze tijd wel een paar hengelaars te vissen.

Ik keek achterom en zag dat Boo zich dichterbij in de buurt van de drie mannen waagde. Uiteraard hadden ze hem niet in de gaten. De reus met de sik hield ons over de hoofden van de twee anderen in de gaten.

Het was nog een heel eind lopen naar het begin van de pier. De zon was achter het dichte wolkendek tot aan de verzonken horizon gezakt, en de opkomende mist dimde het schijnsel van de lantaarnpalen.

Toen ik nog eens achteromkeek, zag ik dat het sproetige duo met gezwinde pas achter ons aan kwam.

‘Doorlopen,’ zei ik tegen Annamaria. ‘De pier af, waar andere mensen zijn.’

Ze bleef rustig. 'Ik blijf bij jou.'

'Nee. Ik weet hoe ik dit moet oplossen.'

Met zachte dwang duwde ik haar naar voren. Toen ik zag dat ze inderdaad verder liep, draaide ik me om naar de twee roodharige onbekenden. Ik besloot niet te blijven staan of weg te gaan maar hun glimlachend tegemoet te treden. Dat hadden ze duidelijk niet verwacht, en ze hielden hun pas in.

Toen de man met het belabberde gebit langs me naar Annamaria keek en de andere een hand onder zijn openvallende jasje stak, zei ik: 'Weten jullie het al van het tsunami-alarm?'

Nummer twee haalde zijn hand niet onder zijn jasje vandaan, en de man met de beroerde mondhygiëne richtte zich tot mij. 'Tsunami?'

'Vijf tot tien meter hoog, schatten ze.'

'Wie?'

'Maar ook bij tien meter hoogte,' zei ik, 'blijft die pier echt wel staan. Zij is bang en durft hier niet te blijven, maar mij lijkt het wel spannend om te zien. Want hoe ver staan we hier van het water af? Een meter of twaalf? Dat is vast een fantastisch gezicht.'

Ondertussen was de grootste van het trio naderbij gekomen. Nummer twee vroeg hem: 'Weet jij iets van een tsunami?'

Met opgewonden stem zei ik: 'Vijf meter kan de kust hier wel aan, maar met die andere vijf meter veegt die golf geheid alle huizen aan de boulevard weg.'

Ik keek achterom, alsof ik een inschatting van de vernietigende kracht van de tsunami wilde maken, en zag tot mijn opluchting dat Annamaria het begin van de pier had bereikt.

'De pier is op stevige palen gebouwd,' zei ik. 'Die blijft wel staan, durf ik met enige zekerheid te zeggen. Een solide constructie. Of denken jullie misschien van niet?'

Waarschijnlijk had de reus van zijn moeder te horen gekregen dat hij mooie, goudbruine ogen had. Maar dat was niet zo. Ze waren eerder gelig dan goudbruin te noemen. Als zijn pupillen elliptisch in plaats van rond waren geweest, zou ik bijna hebben aangenomen dat hij een menselijke pop was en dat er een intelligente, gemuteerde kat in zijn hoofd was gekropen, die me door zijn oogkassen zat aan te kijken. Intelligent, maar niet vriendelijk.

Toen hij het woord tot me richtte, verdween het beeld van de kat, want hij had een stem als een beer. 'Wie ben jij?'

Ik gaf niet onmiddellijk antwoord, deed net of de tsunamikwestie me nog steeds bezighield en keek op mijn horloge. 'Hij kan hier binnen een paar minuten zijn. Ik wil dan echt op het puntje van de pier staan.'

'Wie ben jij?' vroeg de reus opnieuw, en hij legde zijn enorme rechterklauw op mijn linkerschouder.

Meteen toen hij me aanraakte, verdween alles om me heen, als een speelkaart die was omgedraaid. Ik stond niet meer op de pier maar op het strand, dat werd verlicht door het schijnsel van vuur. Een afschuwelijk lichtgevend ding kwam uit de zee omhoog, en de golven lichtten pulserend op, onder een apocalyptische hemel.

De nachtmerrie.

In een oogwenk belandde ik weer in de werkelijkheid.

De reus had zijn hand verschrikt teruggetrokken. Met grote ogen keek hij naar zijn hand, alsof hij gestoken was. Of alsof hij het angstaanjagende droombeeld had gezien.

Nooit eerder had ik door middel van lichamenlijk contact een droom of een visioen of een gedachte aan iemand anders doorgegeven, hooguit een verkoudheid. Door dit soort verrassingen hield ik mijn leven spannend.

De man richtte zijn kille blik weer op mij, als een meedogenloze tempelgod, en zei: 'Wie ben jij, verdomme?'

Aan zijn manier van praten hoorden zijn roodharige

metgezellen dat er iets bijzonders aan de hand was. De man die zijn hand onder zijn jasje gestoken had, haalde een pistool tevoorschijn, en zijn metgezel met het slechte gebit greep nu ook onder zijn jasje, en waarschijnlijk deed hij dat niet om een flosdraadje te pakken.

In drie passen rende ik naar de zijkant van de pier, sprong over de balustrade, een door mist en schemering onzekere toekomst tegemoet.

De koude, donkere golven van de Stille Oceaan verzwolgen me. Door het zeewater begonnen mijn ogen heftig te prikken. Tegen de opwaartse druk van het zoute water in probeerde ik zo diep mogelijk te komen, omdat ik me liever niet aan een kogelregen bloot wilde stellen.